

ОКСАНА ЗАВАЛЬНЮК
Науковий керівник:
к.е.н., доцент Лизун М. В.

СПІВРОБІТНИЦТВО НАУКИ І БІЗНЕСУ В НІМЕЧЧИНІ В СИСТЕМІ МЕХАНІЗМІВ СТИМУЛЮВАННЯ ПРОМИСЛОВОГО ЗРОСТАННЯ

Досягнення високого рівня економічного зростання неможливе без відповідного інвестиційного забезпечення інтелектуалізації економіки як комплексу заходів з регулювання інвестиційних потоків і здійснення безпосереднього інвестування у процес створення, передачі та комерціалізації отриманих знань на ринку у формі інновацій.

Загалом, приводячи результатів аналізу, можна так представити ланцюг економічних досліджуваних явищ: інвестиції в наукові дослідження та освіту – розвиток бізнесу – інновації – конкурентоспроможність економіки – економічне зростання.

Усі основні сфери, що обумовлюють розвиток процесу інтелектуалізації, тісно взаємодіють зі сферою виробництва та послуг. При цьому вони суттєво впливають на її конкурентоспроможність. Так нові технології, вироблені у сфері науки, зумовлюють і є одним з визначальних факторів, що визначають рівень конкурентоспроможності фірм, так само, як і підготовлені сферою освіти кадри. Аналогічно важливою для роботи сфери виробництва і послуг є інформаційні технології. При цьому потрібно зазначити: що продуктивнішими будуть нові технології розроблені сферою науки та якіснішими знання, отримані працівниками у сфері освіти, то потенційно вищою буде конкурентоспроможність їх суб'єктів, що виробляють і надають послуги в економіці.

Фактично, на сьогоднішній день, можна стверджувати, що конкуренція між розвинутими країнами перетворилася на конкуренцію у науковій сфері, що власне і підтверджує вагомую роль науково-технічної сфери у бізнесовому середовищі країни. Вивчення нових концепцій інноваційних систем і специфіки взаємодіючої поведінки їх учасників є необхідною умовою для ідентифікації ключових напрямів удосконалення національної інноваційної системи у напрямі підвищення ефективності її функціонування.

Для того щоб наукова сфера виконувала свої економічні функції, у державній політиці потрібно висунути на передній план проведення національної економіки на інноваційну модель розвитку. Саме з такою метою ресурси повинні направлятися на модернізацію підприємств, підвищення продуктивності праці та конкурентоспроможності національної продукції.

Інноваційна інфраструктура – сукупність підприємств, організацій, установ, та їх об'єднань чи асоціацій будь-якої форми власності, які надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності.

Сфера інноваційної діяльності включає в себе велику кількість організацій, які включенні в інноваційний процес на різних стадіях і виконують певні функції: генерування нових ідей, формування концепції новації, її матеріалізація у певному продукті, розроблення практичних способів її використання, виробництво інновації і виведення її на ринок. Ці процеси відбуваються завдяки їх фінансуванню. Чим перспективнішою є інновація, тим активніше на неї реагують потенційні інвестори і тим швидше вона набуває практичного застосування.

Організаційні структури інноваційної діяльності – це підприємства та організації, які займаються інноваційною діяльністю, науковими дослідженнями, розробкою та реалізацією інновацій.

Як висновок, сфери інтелектуалізації відіграють важливу роль у розвитку всіх без винятку факторів, що забезпечують конкурентоспроможність кластеризованої галузі з моделі М. Портера. процес інтелектуалізації економіки є не тільки фактором економічного зростання, а й суспільного розвитку. Низка вчених стверджує про формування «Інформаційного суспільства» (Д. Белл, А. Тоффлер, В. Іноземцев). Цей новий суспільний

устрій, який прийшов на зміну суспільству індустріальному, характеризується низкою принципово нових рис. З позицій нашого дослідження важливим фактором є зміна потреб людей, яка, зокрема, проявляється у зміні факторів мотивації до праці, підвищенні можливостей для самореалізації, нових можливостей для отримання освіти (за допомогою технологій дистанційної освіти). Основним економічними наслідком цього є зміна структури зайнятості суспільства

Перетворення праці з важкої, рутинної у висококваліфіковану, творчу, що долає будь-які форми речової залежності, усуває будь-який примус та приниження людської гідності, робить суспільні відносини більш гуманними, радикально оновлюють менталітет людини. Відтак працівники виявляються безпосередньо зацікавленими в результатах праці, забезпеченні безперебійного функціонування виробничих систем, підвищенні ефективності виробництва та конкурентоспроможності продукції.

Усе це дає змогу зробити висновок про існування також непрямого впливу процесу інтелектуалізації на ефективність економіки. Він полягає у зміні рівня суспільних знань, що змінює структуру потреб населення, детермінує нові пріоритети у структурі зайнятості та підвищує можливості для навчання. Разом це впливає на показники роботи економічної системи та рівень її ефективності. Це відбувається в такий спосіб: зміни у структурі зайнятості приводять до віддання переваги до інтелектуальній праці перед фізичною, це змінює структуру виробництва на користь інформаційної сфери. Одночасне підвищення рівня освіченості населення дозволяє виробляти більше якісної продукції, що спричиняє ріст показників виробництва.

НАТАЛІЯ КАРХУТ

ЗАКОНОМІРНОСТІ ФОРМУВАННЯ НАУКОВИХ ПАРКІВ У СВІТОВІЙ ЕКОНОМІЦІ

Розвиток сучасного суспільства в значній мірі визначається наявністю й ефективністю інноваційних процесів, що протікають у ньому, які обумовлюють перетворення результатів науково-дослідних робіт у нові продукти, технології, послуги. Сьогодні у світі одним з найбільш ефективних механізмів реалізації такого перетворення є різні інноваційні структури і, насамперед, наукові парки. Основним завданням цих інноваційних структур є сприяння розвитку високих і надвисоких технологій. Науковий парк, будучи джерелом інноваційного розвитку, формує певну систему поширення нових знань і технологій, забезпечує прискорення процесу трансформації винаходів в інновації, а інновацій – в конкурентні переваги, створюючи тим самим фундамент для майбутнього економічного зростання.

Сьогодні в найбільш розвинутих країнах світу існують і успішно функціонують сотні таких структур, і їхня кількість постійно збільшується. Функціонування та розвиток цих утворень у більшості країн забезпечуються за рахунок різних прямих і непрямих методів державної підтримки. Функціонування всіх наукових парків відбувається за такими трьома основними моделями: американська (США, Великобританія), японська і змішана (Франція).

Американська модель наукового парку меншою мірою засновується на державному фінансуванні, а більше використовує інвестиції різних зацікавлених фірм (рис. 1). Основна частина фінансування наукових парків у Західній Європі здійснюється державою: у Великій Британії – 62%, у Німеччині – 78%, Франції – 74%, Нідерландах – близько 70%, в Бельгії – майже 100% [1]. У США і Великобританії виділяють три типи наукових парків:

- власне наукові парки;
- дослідницькі парки, що розробляють нововведення лише до стадії технічного прототипу;
- інкубатори (у США) і інноваційні центри (у Великобританії і Західній Європі), у рамках яких університети здають в оренду землю, приміщення, обладнання новоствореним компаніям.